केचिच्छाल्वपतिं गत्वा नियोज्यमिति मेनिरे। नेति केचित व्यवस्यन्ति प्रत्याख्याता हि तेन सा।
एवं गते तु किं शक्यं भद्रे कर्त्तुं मनीषिभिः। पुनरूचुश्च तां सर्व्वे तापसाः संशितव्रताः। ९०२५
अलं प्रव्रजितेनेह भद्रे शृणु हितं वचः। इतो गच्छस्व भद्रं ते पितुरेव निवेशनं।
प्रतिपत्स्यति राजा स पिता ते यदनन्तरं। तत्र वत्स्यसि कल्याणी सुखं सर्व्वगुणान्विता।
न च तेऽन्या गतिर्नार्य्या भवेत् भद्रे यथा पिता। पतिर्वाऽपि गतिर्नार्य्याः पिता वा वरवर्णिनि।
गतिः पतिः समाख्याता विषमे वा पिता गतिः। प्रव्रज्या हि सुदुःखेयं सुकुमार्य्या विशेषतः।
राजपुत्र्याः प्रकृत्या च कुमार्य्यास्तव भाविनि। भद्रे दोषा हि विद्यन्ते बहवो वरवर्णिनि। ९०३०
आश्रमे हि वसन्त्यास्ते न भवेयुः पितुर्गृहे। ततस्त्वन्ये ब्रुवन् वाक्यं तापसास्तां तपस्विनीं।
त्वामिहैकाकिनीं दृष्ट्वा निर्ज्जने गहने वने। प्रार्थयिष्यन्ति राजानस्तस्मान्नैवं मनः कृथाः।
॥ अम्बोवाच ॥ न शक्यं काशिनगरं पुनर्गन्तुं पितुर्गृहान्। अवज्ञाता भविष्यामि बान्धवानां न संशयः।
उषिताऽस्मि तथा बाल्ये पितुर्वेश्मनि तापसाः। नाहं गमिष्ये भद्रं वस्तत्र यत्र पिता मम।
तपस्तप्स्यामि तापसैः परिरक्षिता। यथा परेऽपि मे लोके न स्यादेवं महात्ययः। ९०३५
दौर्भाग्यं तापसश्रेष्ठास्तस्मात्तप्स्याम्यहं तपः।
॥ भीष्म उवाच ॥ इत्येवन्तेषु विप्रेषु चिन्तयत्सु यथातथं। राजर्षिस्तदनं प्राप्तस्तपस्वी होत्रवाहनः।
ततस्ते तापसाः सर्व्वे पूजयन्ति स्म तं नृपं। पूजाभिः स्वागताद्याभिरासनेनोदकेन च।
तस्योपविष्टस्य सतो विश्रान्तस्योपशृण्वतः। पुनरेव कथाश्चक्रुः कन्यां प्रति वनौकसः।
अम्बायास्तां कथां श्रुत्वा काशिराजस्य भारत। राजर्षिः स महातेजा बभूवोद्विग्नमानसः। ९०४०
तां तथावादिनीं श्रुत्वा दृष्ट्वा च स महातपाः। राजर्षिः कृपयाविष्टो महात्मा होत्रवाहनः।
स वेपमान उत्थाय मातुस्तस्याः पिता तदा। तां कन्यामङ्कमारोप्य पर्य्याश्वासयत प्रभो।
स तामपृच्छत् कार्त्स्न्येन व्यसनोत्पत्तिमादितः। सा च तस्मै यथावृत्तं विस्तरेण न्यवेदयत्।
ततः स राजर्षिरभूत् दुःखशोकसमन्वितः। कार्य्यञ्च प्रतिपेदे तन्मनसा सुमहातपाः।
अब्रवीत् वेपमानश्च कन्यामार्त्तां सुदुःखितां। मागाः पितृगृहं भद्रे मातुस्ते जनको ह्यहं। ९०४५
दुःखं छिन्द्यामहं ते वै मयि वर्त्तस्व पुत्रिके। पर्य्याप्तं ते मनो वत्से यदेवं परिशुष्यसि।
गच्छ मद्वचनाद्राभं जामदग्न्यं तपस्विनं। रामस्ते सुमहद्दुःखं शोकञ्चैवापनेष्यति।
हनिष्यति रणे भीष्मं न करिष्यति चेद्वचः। त्वं गच्छ भार्गवश्रेष्ठं कालाग्निसमतेजसं।
प्रतिष्ठापयिता स त्वां समे पथि महातपाः। ततस्तु सुखरं वाष्पमुत्सृजन्ती पुनःपुनः।
अब्रवीत् पितरं मातुः सा तदा होत्रवाहनं। अभिवादयित्वा शिरसा गमिष्ये तव शासनात्। ९०५०
अपि नामाद्य पश्येयमार्य्यन्तं लोकविश्रुतं। कथञ्च तीव्रं दुःखं मे नाशयिष्यति भार्गवः।
एतदिच्छाम्यहं ज्ञातुं यथा यास्यामि तत्र वै।

इति श्रीमहाभारते उद्योगपर्व्वण्यम्बोपाख्यानपर्व्वणि होत्रवाहानाम्बासंवादे पञ्चसप्तत्यधिकशततमोऽध्यायः ॥ १७५ ॥